

Arrest

nr. 155 242 van 26 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GELUYKENS, die *loco* advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 26 november 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, met name als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgisch onderdaan.

1.2 Op 22 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 26 mei 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.11.2014 werd ingediend door:

Naam: A(...)

Voornaam: A(...)

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen. '

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- historiek werkloze ABVV Provincie Antwerpen periode april 2014 - januari 2015*
- formulier C1 Aangifte van de Persoonlijke en Familiale toestand - Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening dd. 02.10.2014*
- schrijven ONSSAPL dd. 03.03.2014, gericht aan betrokkene*
- door betrokkenen opgesteld maandoverzicht februari 2015 met een overzicht van de verschillende inkomsten en uitgaven*

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijken de volgende inkomsten:

** werkloosheidsvergoeding op naam van de referentiepersoon: echter, gezien de referentiepersoon niet afdoende bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.*

** kinderbijslag: echter, aangezien kinderbijslag een vorm van aanvullende gezinsbijslag is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.*

** huurtoelage: deze tegemoetkoming wordt beschouwd als een vorm van een aanvullend bijstandstelsel. Dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om tussen te komen in de huurkosten van de referentiepersoon, en kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Dit bedrag wordt dan ook niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.*

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweeg brengen. Bijgevolg heeft het eventueel gegrond bevinden van een rechtsmiddel ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg dat de beslissing in haar geheel dient te worden vernietigd.

In dit verband wijst de Raad op artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), dat luidt als volgt: *“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. (...)”* Uit de omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde *instrumentum* worden betekend aan de verzoekende partij volgt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat het *negotium* als één en ondeelbaar moet worden beschouwd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (cf. RvV (AV) 19 december 2013, nrs. 115 993 en 115 995; in dezelfde zin: RvS 12 november 2013, nr. 225.455; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 5 maart 2013, nr. 222.740). Van het door de verzoekende partij aangevoerde middel, waarvan het eerste onderdeel betrekking heeft op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het tweede op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en op het bevel om het grondgebied te verlaten, worden de verschillende onderdelen dan ook afzonderlijk behandeld.

3.2.1 Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij in een tweede onderdeel van het enig middel onder meer de schending aan artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“2.

Voorts is het zo dat de verwijdering van verzoeker van het grondgebied een schending zou inhouden van art. 8 EVRM.

Immers vormt hij niet alleen een gezin met zijn wettelijke samenwonende partner, mevrouw A(...) K(...) O(...), maar ook met zijn twee kinderen uit zijn eerste huwelijk, meer bepaald:

- *A(...) T(...), geboren te Grozny op (...)2008;*
- *A(...) P(...), geboren te Bonheiden op (...)2010;*

Conform de beschikking in kort geding dd. 18 februari 2013 (stuk 9) verbleven de kinderen bij hun moeder en had verzoeker een recht op persoonlijk contact met zijn kinderen, doch partijen hebben deze regeling onderling gewijzigd, waarbij de kinderen bij hem gedomicilieerd zijn en een persoonlijk contact hebben met hun moeder.

Aldus heeft verzoeker recht op de eerbiediging van zijn recht op een familie- en gezinsleven conform art. 8 EVRM.

Indien verzoeker niet toegelaten wordt in België te verblijven, wordt zijn recht op een familie- en gezinsleven echter geschonden.

Immers is het zo dat verzoeker geen gezinsleven kan hebben in zijn land van herkomst gelet op het feit dat er niet kan verwacht worden dat zijn kinderen mee verhuizen, gezien deze laatste bijgevolg terug bij hun moeder zullen verblijven, zoniet zouden zij verwijderd worden van hun moeder, mevrouw A(...) Ka(...).

Dat deze situatie onder de toepassing van art. 8 EVRM valt, blijkt daarnaast ook uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In haar arrest in de zaak Berrehab t. Nederland dd. 21 juni 1988 oordeelde het Hof immers dat het recht op de eerbiediging van het familie- en gezinsleven van de heer Berrehab werd verstoord doordat de Nederlandse autoriteiten weigerden hem een verblijfsvergunning te geven terwijl hij als gescheiden ouder een bij haar moeder verblijvend dochtertje had dat de Nederlandse nationaliteit bezat en waarmee hij regelmatig contact had.

Gelet op de vergelijkbaarheid van de situatie van de heer Berrehab en verzoeker is het dan ook duidelijk dat art. 8 EVRM zou worden geschonden indien verzoeker zou worden verplicht het land te verlaten. Ook uit andere rechtspraak kan een zelfde conclusie worden getrokken.

Dit blijkt o.m. uit de volgende arresten van het EHRM.

Hof Mensenrechten, arrest Chorfi/België van 7 augustus 1996, T.V.R. 7997, nr. 3, 230 - 243, Liga 1996, afl. 5-8, 26; Hof Mensenrechten, arrest Marckx/ België van 73106179, Publ. Cour. eur. D.H., Serie A vol. 31; EVRM 22 april 1997, X,Y en Z / Verenigd Koninkrijk. R.v.St. 30 oktober 2002, nr. 112 059, nr. 12059, JLMB, 2003, nr. 5.

De verwijdering van één lid van zulk een gezin volstaat om te kunnen spreken van een schending van art. 8 EVRM.

(R.v.St. 18 december 2003, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, blz. 260)

Bij het nagaan of er al dan niet sprake is van een schending van art. 8 EVRM dient een afweging te worden gemaakt tussen de private gezinsbelangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan.

(Hof voor de Rechten van de Mens dd. 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, blz. 267, inzake Radovanovic t. Oostenrijk)

De rechtspraak stelt dienaangaande duidelijk dat niet het uitzettingsbeleid op zich beoordeeld wordt, maar wel dat er een evenwicht dient te zijn tussen het nagestreefde doel en het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgd recht (in combinatie met artikel 3).

(Hof voor de Rechten van de Mens dd. 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz. 159, inzake Muslim t. Turkije)

Art. 8 EVRM stelt daarbij dat geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Als we deze voorwaarden van naderbij gaan bekijken, dienen we tot de constatacie te komen dat het schoentje voornamelijk wringt bij het aspect van de noodzaak in een democratische samenleving.

Gelet op de feitelijke omstandigheden zoals hierboven reeds aangegeven kan men noch in het belang van de nationale, dan wel openbare veiligheid, noch in het belang van het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, noch voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen tot een reden komen om zich in te mengen in het recht op gezinsleven van verzoeker.

Aldus blijft enkel het economisch welzijn van het land over dat zou kunnen geschaad worden door een verlengd verblijf van verzoeker.

Echter werd hierboven reeds aangetoond dat het gezin waarvan verzoeker deel uitmaakt over meer dan voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om ervoor te zorgen dat hij zich niet zal moeten wenden tot enige bijstandsstelsels.

Verzoeker zal dan ook niet ten laste zijn van de maatschappij waardoor hij het economisch welzijn van het land niet zal schaden.

Bijgevolg dient te worden besloten dat er in het geval van verzoeker geen argumenten voor handen zijn om een inmenging van enig openbaar gezag in zijn recht op een gezinsleven zoals gewaarborgd door art. 8 EVRM te kunnen verantwoorden.

Het weigeren van de toekenning aan verzoeker van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en het overmaken van het daarbij horende bevel om het grondgebied te verlaten houden aldus een schending in van art. 8 EVRM.

Door deze gegevens te miskennen schendt de bestreden beslissing dan ook de kwetsieuze wetsartikelen en rechtsbeginsels en minacht zij de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.”

3.2.2 De verwerende partij zet in haar nota met opmerkingen met betrekking tot artikel 8 van het EVRM het volgende uiteen:

“In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM. Zij vormt immers een gezin met haar wettelijk samenwonende partner en met haar twee kinderen uit haar vorig huwelijk.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij geen schending van artikel 8 EVRM aantoonst.

De verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven met haar partner en kinderen niet elders kan leiden.

Wat vooreerst de kinderen betreft, blijkt niet dat deze legaal op het Belgisch grondgebied verblijven. Noch verzoekende partij als vader, noch de moeder van de kinderen werden gemachtigd tot verblijf, terwijl de kinderen ook niet in eigen hoofde een verblijfsrecht hebben bekomen.

Verder toont verzoekende partij evenmin aan dat zij met haar partner enkel in België een gezinsleven kan uitoefenen, en er in hoofde van de Belgische staat dienomtrent een positieve verplichting moet worden weerhouden.

Verzoekende partij toont niet aan dat het haar onmogelijk is om tijdelijk het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving.

Evenmin toont zij aan dat de partner haar niet kunnen bezoeken in het herkomstland of een ander land, noch dat verzoekende partij de partner desgevallend in België bezoekt, mits het vervullen van de vereiste binnenkomstvoorwaarden.

Zie ook:

*“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.
(...)”*

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Verweerder wijst erop dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en het voorgehouden gezinsleven met haar verder te onderhouden. (zie naar analogie R.v.V. nr. 106.307 dd. 03.07.2013).

Zie ook:

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zij die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstrekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Verzoekende partij toont alleszins niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve hoe dan ook niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of dat op de gemachtigde van de staatssecretaris enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Dienomtrent wijst verweerder er nog op dat het verblijf van verzoekende partij steeds in illegaal dan wel precair verblijf heeft plaatsgevonden.

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Ook om die reden kan geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische Staat worden weerhouden.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.).

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.”

3.2.3 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

In casu heeft het betoog van de verzoekende partij betrekking op het gezinsleven dat zij zou hebben met haar twee minderjarige kinderen uit een eerder huwelijk.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier, meer bepaald uit het "*Inlichtingenblad : C*" van 26 november 2014 dat samen met de bijlage 19ter van dezelfde datum aan de gemachtigde werd overgemaakt, blijkt dat de verzoekende partij onder hetzelfde dak woont met haar dochter van bijna zeven jaar en haar dochter van net vijf jaar. Verder wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld, waarbij wordt opgemerkt dat de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld. Gezien noch uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten noch elders uit de bestreden bijlage 20 noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde enige overweging aangaande het eventuele gezinsleven van de verzoekende partij met haar twee minderjarige dochters heeft gemaakt, blijkt geenszins dat de gemachtigde het bestaan van dit gezinsleven zou betwisten. Ook in de nota met opmerkingen wordt niet betwist of weerlegd dat de verzoekende partij met haar minderjarige kinderen een gezinsleven zou hebben. De verwerende partij verwijst weliswaar naar een "*voorgehouden*" gezinsleven, maar zij laat na uiteen te zetten op grond waarvan zij aanneemt dat dit het geval zou zijn.

Vervolgens herinnert de Raad eraan dat voormeld artikel 8 erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat *in casu* geen toetsing aan artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te gebeuren, daar de verzoekende partij voor het eerst om toelating heeft verzocht. De Raad wijst er echter op dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het onderscheid tussen de situatie van een eerste vraag om toelating tot verblijf dan wel van een weigering van een voortgezet verblijf en zo ook de vraag of er getoetst moet worden aan het eerste lid dan wel tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet steeds even relevant is. In beide gevallen zijn de toepasselijke beginselen immers dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleids marge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat een afweging dient te worden gemaakt tussen de private gezinsbelangen en de publieke belangen, waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijke nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan. Gezien noch bij de voorbereiding van de bestreden bijlage 20 noch bij het daadwerkelijk nemen ervan in het administratief dossier of in de bestreden bijlage 20 enige blijk gegeven wordt van de vereiste billijke belangenafweging in het licht van de minderjarige dochters van de verzoekende partij (de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft betrekking op de bestaansmiddelen van de partner van de verzoekende partij, het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst slechts naar het feit dat het legaal verblijf van de verzoekende partij verstreken is), terwijl aan de gemachtigde nochtans vóór het nemen van de bestreden bijlage 20 elementen bekend waren die in het kader van deze belangenafweging relevant konden zijn, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet tegemoet gekomen is aan de beoordelingsplicht die hem in het licht van artikel 8 van het EVRM toekwam. De Raad merkt in dit verband nog op dat hij zelf niet tot deze belangenafweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, waarin zij onder meer wijst op het feit dat niet blijkt dat de kinderen (of hun moeder) legaal op het Belgisch grondgebied verblijven, dat de verzoekende partij alleszins niet aantoont dat zij haar gezinsleven enkel in België kan hebben en niet in haar land van herkomst of elders kan ontwikkelen, en dat haar verblijf steeds in illegaal dan wel precair verblijf heeft plaatsgevonden, betreft een *a posteriori* motivering, die dan ook niet vermag het gebrek aan belangenafweging te herstellen. De Raad benadrukt nogmaals dat geenszins blijkt dat de gemachtigde de door de verwerende partij aangehaalde of andere overwegingen heeft gemaakt bij het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het betoog in de nota met opmerkingen kan dan ook geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen van de Raad.

Een schending van (de beoordelingsplicht in het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt zodoende aannemelijk gemaakt.

3.3 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten. De overige aangevoerde schendingen, voor zover deze al betrekking hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten, behoeven geen verder onderzoek.

3.4.1 Met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voert de verzoekende partij in een enig middel de schending aan van de artikelen 40*bis*, 40*ter*, 42 en 62, eerste lid van de vreemdelingenwet, van de artikelen 50 en 52 van het vreemdelingenbesluit, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, onder meer artikel 6 van het EVRM, van artikel 8 van het EVRM en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

*De bestreden beslissing stelt het volgende: (...)
(stuk 2)*

Verzoeker kan met deze argumentatie niet akkoord gaan.

1.

De DVZ weigert immers oog te hebben voor de concrete omstandigheden van verzoeker en zijn wettelijk samenwonende partner, de referentiepersoon.

De referentiepersoon ontvangt inderdaad een werkloosheidsuitkering, waarmee evenwel de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt, daar zij niet zou aantonen actief op zoek te zijn naar werk.

Mevrouw A(...) K(...) O(...) is evenwel franstalig, daar zij jaren in Aarlen heeft gewoond.

Zij zijn echter, via Roeselare, terug richting Lier verhuisd en dit voor de kinderen van verzoeker, welke voorheen in de omgeving van Lier zijn opgegroeid.

Mevrouw A(...) K(...) O(...) heeft op 10 februari 2014 een trajectovereenkomst ondertekend met de VDAB te Roeselare (stuk 3).

In deze trajectovereenkomst wordt duidelijk vermeld dat zij een intensieve begeleiding naar werk krijgt, waarbij zij elke twee à drie weken langskomt om vacatures op te zoeken als poetsvrouw lokalen en verpakker.

Zij gaat ook zelf regelmatig langs bij interimkantoren om zich aan te bieden en te informeren naar werk.

*Daarnaast is zij op 27/01/2014 ook gestart met een basiscursus Nederlands voor anderstaligen.
(cfr. stuk 3)*

*Zij heeft ook een CV opgesteld via deze begeleiding.
(cfr. stuk 4)*

Na hun verhuis naar Lier heeft mevrouw A(...) K(...) O(...) verschillende cursussen Nederlands gevolgd, meer bepaald (cfr. stuk 5):

- Nederlands Tweede taal 2- Breakthrough 1*
- Nederlands Tweede taal 2- Breakthrough 2*
- Nederlands Tweede taal 2-Breakthrough 3*
- Nederlands Tweede taal 2-Breakthrough 4*
- Nederlands Tweede taal 2-Alfa Waystage 12*

Zij heeft vervolgens ook een aantal deelcertificaten behaald, meer bepaald (cfr. stuk 6):

- Nederlands Tweede taal 2- Breakthrough 1*
- Nederlands Tweede taal 2- Breakthrough 2*
- Nederlands Tweede taal 2-Breakthrough 3*

Hieruit blijkt bijgevolg weldegelijk dat mevrouw A(...) K(...) O(...) actief op zoek is naar werk, doch dat het voor haar, als franstalige, moeilijk is om in de omgeving van haar huidige woonplaats werk te vinden, zodat zij eerstens de cursussen Nederlands dient te voleindigen.

Langs zijn kant heeft verzoeker eveneens zich ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende en was hij eveneens actief op zoek naar werk (stuk 7).

Het OCMW te Lier heeft eveneens bevestigd dat verzoeker meermaals gevraagd heeft naar werk en hiervoor werd doorverwezen naar de dienst trajectbegeleiding van het OCMW te Lier (stukken 10-11).

De trajectbegeleiding bevestigt dat verzoeker zeer enthousiast was om te werken (stuk 11).

Daarenboven dient er rekening mee te worden gehouden dat verzoeker en mevrouw A(...) K(...) O(...) bijzonder weinig kosten hebben.

Hun maandelijkse huur bedraagt slechts 481,00 euro (stuk 8), waarbij zij de huurtoelage reeds in mindering hebben gebracht.

Voor gas en elektriciteit samen betalen zij maandelijks 100,00 euro en voor water maandelijks 26,00 euro (stuk 8)

Verwerende partij heeft hier echter geen oog voor gehad.

Indien zij echter een behoefteanalyse had uitgevoerd, had zij dit meteen vastgesteld.

Dit is echter niet gebeurd, wat duidelijk in strijd is met art. 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet.

Verwerende partij is in casu verplicht een behoefteanalyse uit te voeren, wat zij in casu hoegenaamd niet heeft uitgevoerd.

Door deze gegevens te miskennen schendt de bestreden beslissing dan ook de kwestieuze wetsartikelen en rechtsbeginsels en minacht zij de motiveringsplicht.

2.

Voorts is het zo dat de verwijdering van verzoeker van het grondgebied een schending zou inhouden van art. 8 EVRM. (...)"

3.4.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 50 en 52 van het vreemdelingenbesluit, van de rechten van verdediging, onder meer artikel 6 van het EVRM, en van het redelijkheidsbeginsel, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hierop in de uiteenzetting van haar middel in het geheel niet ingaat. In deze mate is het enig middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur" dient er verder op gewezen te worden dat een schending van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur" niet kan worden ingeroepen, maar dat dient gepreciseerd te worden van welk beginsel precies de schending wordt ingeroepen. Zodoende wordt dit onderdeel van het enig middel slechts onderzocht in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verwijst tevens naar het feit dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december

2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt en waarop de verzoekende partij zich beroept, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet, en tevens in het licht van artikel 42 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het tweede lid van voormeld artikel 40ter luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- (...).”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In casu diende de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Belgische partner. Overeenkomstig voormeld artikel 40ter, tweede lid dient de referentiepersoon, met name de Belgische partner van de verzoekende partij, aan te tonen dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de verschillende documenten die werden voorgelegd en wordt vervolgens ingegaan op de inkomsten die uit het geheel van de voorgelegde stukken blijken. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift in het geheel niet ingaat op de motivering van de gemachtigde aangaande de kinderbijslag en de huurtoelage, waarin hij oordeelt dat deze inkomsten niet in aanmerking kunnen genomen worden, zodat ervan uitgegaan moet worden dat de verzoekende partij de betrokken onderdelen van de motivering niet betwist. Met betrekking tot de werkloosheidsvergoeding op naam van de referentiepersoon stelt de gemachtigde dat de referentiepersoon niet afdoende bewijst dat zij heden

actief op zoek is naar werk, zodat de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij een bewijs heeft voorgelegd dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontvangt en dat zij tevens niet betwist dat overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de vreemdelingenwet daarbij ook diende te worden aangetoond dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk. De verzoekende partij wijst echter op meerdere stukken, waaruit zou blijken dat de referentiepersoon wel degelijk actief op zoek is naar werk. Er dient echter te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij deze stukken reeds vóór het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft voorgelegd. Zij kan de gemachtigde dan ook niet verwijten bij het nemen van deze beslissing geen rekening te hebben gehouden met stukken die slechts voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd. Zodoende maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde niet afdoende, niet correct of kennelijk onredelijk zou hebben gemotiveerd of met miskennis van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de vreemdelingenwet of onzorgvuldig zou hebben gehandeld, daar waar hij stelt dat de referentiepersoon niet afdoende bewijst actief op zoek te zijn naar werk en dat de voorgelegde werkloosheidsvergoeding dan ook niet in aanmerking kan worden genomen.

Daar waar de verzoekende partij nog stelt – met verwijzing naar stukken – dat ook de verzoekende partij zelf zich heeft ingeschreven als werkzoekende, eveneens actief op zoek was naar werk en zeer enthousiast was om te werken, wijst de Raad erop dat, naast het feit dat de verzoekende partij niet aangeeft op welke manier deze elementen relevant zouden zijn in het licht van de concrete motivering van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, uit het administratief dossier blijkt dat ook deze stukken hoe dan ook niet voorgelegd werden vóór het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zodat kan verwezen worden naar hetgeen de Raad met betrekking tot zulke stukken hoger heeft vastgesteld.

Ten slotte dient met betrekking tot de voor het eerst bij het verzoekschrift gevoegde stukken, zowel die betreffende de referentiepersoon als die betreffende de verzoekende partij, nogmaals te worden benadrukt dat het aan de Raad als annulatierechter niet toekomt de aanvraag in de plaats van het bestuur te beoordelen, ook niet in het licht van de thans voorgelegde stukken.

Verder stelt de verzoekende partij dat zij en haar partner bijzonder weinig kosten hebben, dat de gemachtigde hiervoor geen oog heeft gehad, en dat hij dit meteen zou vastgesteld hebben, indien hij een behoefteanalyse had uitgevoerd. Zij stelt dat dit echter niet gebeurd is, hetgeen duidelijk in strijd is met artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er echter op dat zulk onderzoek zich niet opdringt wanneer de vereiste bestaansmiddelen onbestaande zijn (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). *In casu* werd hoger reeds vastgesteld dat in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd vastgesteld dat de verzoekende partij geen bewijzen van in aanmerking te nemen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon beschikt, heeft voorgelegd. Tevens werd vastgesteld dat de verzoekende partij deze motivering, wat de kinderbijslag en de huurtoelage betreft, in het geheel niet betwist, en dat zij, wat de werkloosheidsvergoeding betreft, niet aannemelijk heeft gemaakt dat een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen zou voorliggen. Zodoende moet ervan uitgegaan worden dat de verzoekende partij in het geheel geen bewijzen heeft voorgelegd van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen, zodat moet aangenomen worden dat deze onbestaande zijn en een behoefteanalyse op grond van voormeld artikel 42, § 1, tweede lid niet doorgevoerd moet worden. Een schending van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste onderdeel van het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij zich beroept op het feit dat zij een gezin vormt met haar twee minderjarige dochters en niet op het feit dat zij een gezin vormt met haar partner. Zij verwijst weliswaar naar dit laatste gegeven, maar haar concrete uiteenzetting heeft slechts betrekking op de kinderen. Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich in het kader van haar betoog aangaande voormeld artikel 8 voornamelijk richt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij wijst immers meermaals, met verwijzing naar rechtspraak van onder meer het EHRM, op het feit dat artikel 8 van het EVRM zou geschonden zijn indien zij het grondgebied zou

moeten verlaten of zou worden verwijderd. In dit verband dient er echter op gewezen te worden dat de Raad hoger reeds heeft vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. Daar waar de verzoekende partij toch meent dat artikel 8 van het EVRM zou geschonden zijn indien zij niet toegelaten wordt in België te verblijven, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op grond waarvan zij meent dat de weigering van verblijf op zich, los van enige verwijdering, een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken en dat het feit dat de gemachtigde in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft overwogen dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, niet zou volstaan. De verzoekende partij verwijst in dit verband nog naar het feit dat zij hoger heeft aangetoond dat het gezin waarvan zij deel uitmaakt over meer dan voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, maar in dit verband kan verwezen worden naar hetgeen de Raad aangaande het eerste onderdeel van het enig middel heeft vastgesteld. Bijkomend kan er nog op gewezen worden dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet belet dat de verzoekende partij alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als partner van een Belg (of in functie van haar minderjarige kinderen, voor zover hiervoor een wettelijke mogelijkheid zou bestaan) van zodra zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring met betrekking tot de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE